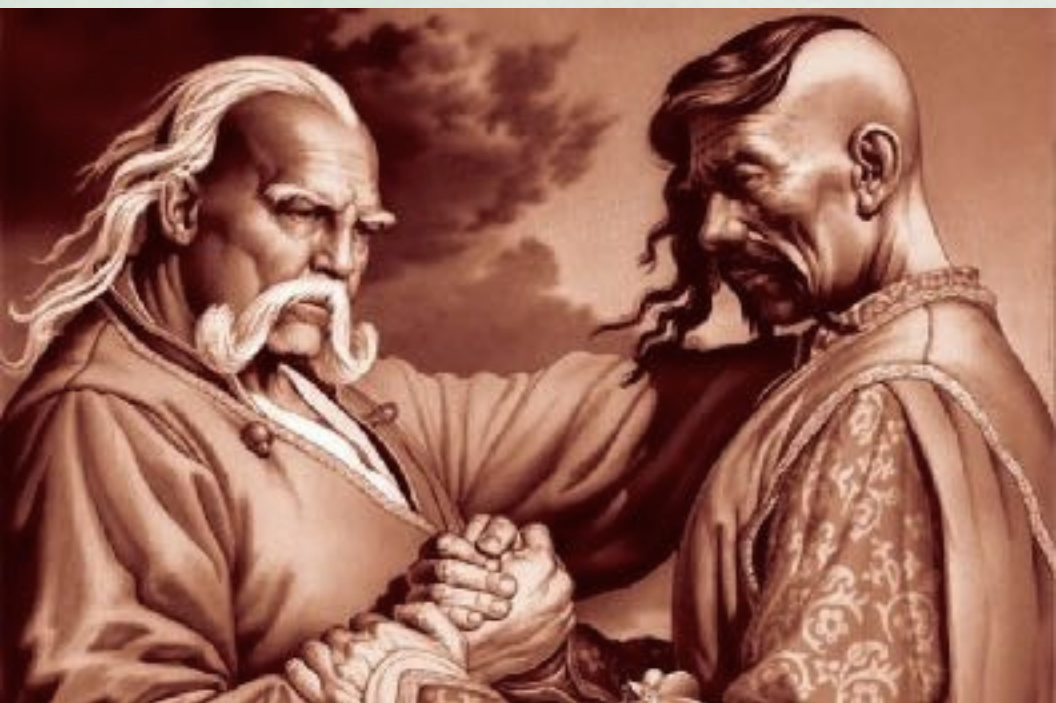

Чарівне дзеркало

Народний переказ

Запорожці — то народ вихватний, на всякі діла здатний. Інші такі були, що й грамоти не вчилися, а читати так добре читали, що й учений так не прочитає. Раз одного запорожця питають:

— Як ти навчився грамоти?

— А як!.. Спав я в хаті, стало мені душно. Я пішов під стіжок та й лежу. А тут летить пташка. Як дзьобне мене в лоба — так кров і побігла. І став я все знати, і книжки читати.

А сила яка в них була! Хоч у старого, хоч і в малого! Іде раз кошовий, аж дивиться — дитина семи літ заглядає на дзвіницю.

— Чого ти, мале, заглядаєш на дзвіницю?

— А я туди гармату зніс.

— Ти?!

— Я.

— А піди назад знеси!

Воно пішло та й знесло. От які тоді люди були! Тепер хоч десятеро коней запряжи, то не знесуть. А про старих запорожців — то вже й казати нічого!

Розповідали, що були серед козаків такі чаклуни-характерники, що їх і шабля не брала. І що мали вони чарівне дзеркало: от ворог десь причаївся у степу, а вони в те дзеркало заглянуть — і вже бачать, звідки ворожа сила суне та скільки у неї війська. Могли через те дзеркало навіть туману на

ворога напустити: блукатиме довкола козацького табору, а через той туман не пройде.

Отакі-то були козаки-запорожці! На своїй землі їх ніхто не міг узяти. І слава їх не вмре — не поляже...